

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 4 (Det levende væsens bevidsthed eller psyke) – Lektion 24

C-viden (genistadiet)

68.

På et givet tidspunkt afløses opbygnings- eller skabelsesprocessens B-stadium af C-stadiet. C-stadiet er identisk med det stadium, hvor individet er blevet fuldkommen rutineret i at udføre den gennem A- og B-stadierne begærede, optrænede og fremelskede funktion. Denne repræsenterer nu ikke længere på nogen som helst måde noget problem og stiller for sin udførelse heller ikke længere noget videre krav til sin udøvers vågne dagsbevidste opmærksomhed, vilje eller koncentration. Den er blevet til 100 procent vanefunktion, til en fuldkommen automatfunktion, og individets herredømme over den må ifølge Martinus nu karakteriseres som C-viden. – At en funktions udførelse er blevet til C-viden for et væsen vil således simpelt hen sige, at det pågældende væsen er blevet den så overlegen, at det må betegnes som værende et geni til at udføre den; C-stadiet må i overensstemmelse hermed også karakteriseres som “genistadiet”.

69.

Som man på grundlag af den foregående lektions analyser over A- og B-stadiet vil have mulighed for at forstå, repræsenterer C-stadiet rent organisk betragtet det stadium, hvor automatanlægget – nemlig organtalentkernen – er blevet skabt færdig. Det vil igen sige, at C-stadiet repræsenterer det stadium, hvor organtalentkernen på foranledning af Jegets træningsindsats er blevet så fuldstændigt udbygget og konsolideret, at den nu rummer samtlige de transformationsanlæg, der skal til, for at den kan opretholde et sjæleligt lokalorgan i underbevidsthedsområdet, der for sin part er således “konstrueret”, at det uden den allermindste vanskelighed totalt kan varetage arbejdet med at koordinere den rent åndelige eller bevidsthedsmæssige side af funktionen. Men ikke nok med det! Yderligere repræsenterer C-stadiet det stadium, hvor der foruden det sjælelige specialorgan i påkommende tilfælde også er blevet skabt et 100 procent effektivt organisk center i individets fysiske organisme, hvilket center er specielt tilpasset til såvel automatisk at korrespondere med det lige omtalte sjælelige specialorgan som tilpasset til at koordinere (eventuelt direkte befordre) den rent fysiske side af funktionen. Kort sagt: C-stadiet er det stadium, hvor der er skabt og udbygget et 100 procent effektivt organisk apparatur, der specielt er tildannet til at varetage befordringen af netop den specielle funktion, som væsenet under større eller mindre såvel fysiske som mentale anstrengelser har trænet sig i at udføre.

70.

Som det let vil kunne ses, er den vigtigste “del” af dette samlede apparatur så afgjort selve organtalentkernen, idet det jo er denne, der igennem sin nærmest fantastiske, transformatoriske virksomhed automatisk opretholder og dermed bærer den underbevidste del af det, hvilket altså vil sige de sjælelige og fysiske komponenter (for så vidt der altså overhovedet er nogen fysisk komponent, hvilket ikke nødvendigvis behøver at være tilfældet, idet væsenet udmærket kan råde over talrige talenter, som det kun udfolder i de epoker, hvor dets tilværelse er rent åndeligt baseret. Disse rent åndelige talenter er så naturligvis også udelukkende optrænede på det åndelige plan). – Men som sagt: den så absolut vigtigste del af det nyligt omtalte totale apparatur er uden for al diskussion selve organtalentkernen. Thi ikke blot bærer og opretholder denne som før nævnt automatisk hele den underbevidste organstruktur. Men den betinger netop i kraft heraf yderligere, at

Jeget ikke længere behøver at ofre den omhandlede funktions udførelse nogen videre opmærksomhed, hvad der ganske åbenlyst indebærer den store fordel, at det 100 procent kan rette sine begær og sin koncentration mod nye interesseområder til fordel for en erobring af det talentmæssige herredømme over disse også.

71.

Vi skal nu se lidt på spørgsmålet om organtalentkernernes stabilitet og uforgængelighed! –

Det første, der i denne forbindelse skal pointeres, er, at enhver færdigskabt organtalentkernes stabilitet og uforgængelighed i første række står i forhold til styrken i det begær, der optrådte i A-stadiet, og som har været den ansporende og drivende kraft bag hele træningen gennem B-stadiet. Dernæst står den i forhold til graden af de vanskeligheder, væsenet under træningen har måttet overvinde samt i nøje kontakt hermed omfanget af den træningsindsats, det har måttet yde for at nå frem til C-stadiet. Og endelig står den i forhold til graden af den betydning, væsenet til stadighed enten bevidst eller ubevidst tillægger det erhvervede talent og i nøje forbindelse hermed graden af det omfang, i hvilket det fremdeles dyrker det nævnte talent.

Årsagen til disse træk af lovmæssighed vedrørende organtalentkernernes stabilitet og uforgængelighed skal søges i den omstændighed, at en hvilken som helst organtalentkerne for det første trods sin placering i overbevidstheden er en skabt ting, og at denne skabte ting for det andet i virkeligheden er blevet frembragt gennem en påvirkning af overbevidstheden "fra neden", nemlig derved, at den er blevet til på foranledning af en målbevidst, begærledet aktivitet i underbevidsthedsområdet. Således er det jo igennem indledningen af denne begærledede aktivitet, at det ved moderenergien repræsenterede og i overbevidstheden virkende talentkerneprincip modtager det incitament, der automatisk starter talentkernedannelsen. Og det er gennem den fortsatte træning, og kun gennem denne, at talentkernedannelsens proces fremdeles bliver stimuleret og aktiveret. Det er kort sagt udelukkende gennem den indsats, der øves i underbevidsthedsområdet, at talentkernedannelsens proces startes, vedligeholdes og fuldbyrdes.

Da nu den færdigskabte organtalentkerne takket være moderenergiens særlige tendens og egenskaber i realiteten er en frugt af den indsats, væsenet har øvet i sit underbevidsthedsområde, er det også givet, at nævnte frugt må være jo "større" eller mere livskraftig, jo større og mere energisk denne indsats har været, hvilket størrelsesforhold igen ganske naturligt vil være afhængigt af, hvor stærkt det tilgrundliggende begær var, samt hvor store vanskeligheder, der måtte overvindes, for at genistadiet, altså C-stadiet, kunne nås. – Vi får med andre ord igennem disse betragtninger et første indtryk af den rolle, styrken af det oprindelige begær samt størrelsen af den øvede træningsindsats spiller i forbindelse med spørgsmålet om organtalentkernernes stabilitet og uforgængelighed.

72.

Betænker vi nu med disse betragtninger in mente endvidere, at en organtalentkerne i kontakt med sin centrale funktionelle betydning er en organisk realitet, der i sin egenskab af transformator og koblingscenter mellem over- og underbevidstheden er i stadig virksomhed, og vi samtidig tager i betragtning, at en sådan permanent virksomhed nødvendigvis må indebære en vis slitage på det fungerende organ – altså organtalentkernen – vil vi også have mulighed for at forstå, at dette organ med hensyn til sin fortsatte beståen og vedligeholdelse er afhængigt af en proces, der kan forny det. - Uden at en sådan fornyelsesvirksomhed finder sted, vil organtalentkernen som følge af loven for aktion og reaktion simpelthen blive "slidt op" og dermed være dømt til i hvert fald til en vis grad at gå sin undergang i møde. Helt vil den nemlig aldrig kunne forgå, idet visse "lag" af den – takket være den omstændighed, at den også er opbygget af moderenergi, hvori talentkerneprincippet utrætteligt virker på allernærmeste hold – er så stabile, at overhovedet intet vil kunne påvirke eller nedbryde

dem. Hvad der kan blive tale om er derimod, at dens transformatoriske egenskaber svækkes ganske betydeligt, dersom den ikke på en eller anden måde bliver genstand for en genopbyggende påvirkning, der er næsten lige så konstant eller stadig, som tilfældet er med dens egen transformatoriske virksomhed.

Hvad kan nu tænkes at betegne en sådan genopbyggende virksomhed? – Ja, vi behøver ikke at lede længe efter svaret. Thi ud fra, hvad der blev oplyst under omtalen af B-stadiet, indser vi hurtigt, at en jævnlig dyrkelse af det talent, den givne organtalentkerne står som eksponenten (det værdimæssige udtryk) for, nødvendigvis må betegne en aktivitet, der har en regenererende eller genopbyggende indflydelse på den nødstedte organtalentkerne til følge. Thi naturligvis indebærer en sådan dyrkelse af talentet de samme talentkernedannende konsekvenser og følger, som den tidligere beskrevne træning gjorde derved, at den omtalte dyrkelse jo ligefrem i sig selv betegner en form for træning, om end en træning på et højere plan, end det var tilfældet på skabelsesprocessens B-stadium, det egentlige træningsstadium. – Vi kommer altså kort sagt til at se, at en hyppig dyrkelse af det talent, som en given organtalentkerne står som eksponent for, har betydning for organtalentkernens vedligeholdelse og bevarelse: – et faktum, som hverdagslivet indtil overflod må siges at rumme bekræftende eksempler på.

73.

Hvad vi hermed er blevet gjort fortrolige med er, at et talent, der ikke jævnligen dyrkes, uundgåeligt degenererer og sygner hen, hvilket er en direkte følge af, at den bærende organtalentkerne under sådanne forhold ikke får tilført de energier, som er nødvendige, for at den kan opretholde sin normale, høje transformatoriske standard. At det netop må forholde sig således, bliver vi på rent teoretisk grund yderligere fortrolige med, når vi gør os klart, at en sænkning af en given organtalentkernes transformatoriske standard som en aldeles uundgåelig konsekvens medfører, at der i underbevidsthedsområdet også opstår en svækkelse af det særlige sjælelige lokalorgan, som talentkernen gennem sin transformatoriske virksomhed netop bærer og opretholder. Og denne svækkelse er igen ensbetydende med en nedsat grad af evne til at udføre den specielle funktion, som det omtalte sjælelige lokalorgan netop er et specialredskab for. Sker det derfor, at et væsen, der i kortere eller længere tid har forsømt at dyrke et eller andet talent, pludselig igen begynder herpå, ja så vil det opdage, at det ikke længere er på den fulde højde med, hvad det betragter som sin normale, suveræne standard. Og det har da i virkeligheden kun en udvej, som det belært af erfaringen også straks griber til (for så vidt der stadig eksisterer et livskraftigt begær i tilknytning til talentet), nemlig at genoptage træningen. Men dette er netop også lige akkurat, hvad den forsømte organtalentkerne har brug for. Den begynder nemlig nu på ny fra underbevidsthedsområdet at modtage begærlede impulser af organiseret energi. Impulser den under talentkerneprincipets "ledelse" automatisk forbruger til fordel for en regenerering af sig selv. Og efter kortere eller længere tid alt efter den grad af forsømthed, den repræsenterede, vil den igen være intakt; og væsenet fornemmer på ny, at det besidder sin gamle standard på det omhandlede talents område.

74.

Efter at vi hermed er kommet til klarhed over, at såvel organtalentkernernes tilblivelse som deres vedligeholdelse beror på forekomsten af begærlede aktiviteter i underbevidsthedsområdet, skal vi se lidt på spørgsmålet om de love, der gælder for organtalentkerners destruktion og nedbrydning og i tilknytning hertil spørgsmålet om lovene for opbygning af, hvad der må betegnes som "negative" organtalentkerner. – Det vil her straks komme til at vise sig, at den form for destruktion af en organtalentkerne, som overhovedet kan komme i betragtning, også bygger på forekomsten af begærlede aktiviteter i individets underbevidsthedsområde – og kun her.

Når det levende væsens organtalentkerner trods deres beskyttede plads i overbevidstheden overhovedet kan mærkes og præges af destruktion og nedbrydning, beror det på det faktum, at der intet som helst er i vejen for, at et levende væsen enten målbevidst eller til at begynde med tilfældigt og utilsigtet kan begynde at betjene sig af funktioner, som ved deres særlige natur på den ene eller anden måde er uforenelige med dem, det allerede i forvejen har fået ført frem til C-viden-stadiet. Motivet for, at individet begynder at betjene sig af sådanne "disharmoniske" funktioner, kan fra tilfælde til tilfælde være meget forskelligt, og dog vil samtlige disse motiver kunne ledes tilbage til to grundmotiver. Det første – og for så vidt det farligste af disse to – er dette, at væsenet rent dagsbevidst begynder at interessere sig for en bestemt "negativ" funktion. Det andet og på sin vis mere uskyldige er dette, at individet nærmest "tilfældigt" kommer til at udføre den og på grundlag heraf efterhånden får smag for den.

Imidlertid er det ikke så meget motivets natur, der har skæbnesvangre følger for væsenets "normale" talentkernebeholdning, hvorimod det er den rent praktiske udførelse af den særlige funktion, det pågældende motiv inspirerer. Årsagen hertil er, at samtlige "negative" funktioner uden undtagelse har en mere eller mindre udpræget saboterende indflydelse på et større eller mindre område af de i forvejen eksisterende "normale" funktioner, som de "negative" funktioner ved deres særlige disharmoniske natur ligefrem påvirker på en fjendtlig måde. Til at begynde med, nemlig så længe de negative funktioner blot befinder sig på A-stadiet, indskrænker påvirkningerne sig til kun at optræde som lokale forstyrrelser i selve underbevidsthedsområdet organiske apparatur – såvel det fysiske som det sjælelige. Men efterhånden som de nævnte negative funktioner (på foranledning af at væsenet trods det herved opståede ubehag insisterer på ligefrem at dyrke dem) nærmer sig B-stadiet og endog føres frem gennem dette, bliver forstyrrelserne af en langt alvorligere karakter. De vil nemlig nu begynde også at berøre overbevidsthedsområdet derved, at der på dette stadium begynder at udfælde sig organtalentkerner for dem i skæbneelementet, hvad der må siges at være virkeligt skæbnesvangert for væsenet. Thi ikke alene vil disse talentkerner gennem deres særlige transformatoriske virksomhed i underbevidsthedsområdet begynde at etablere særlige sjælelige organer, gennem anvendelsen af hvilke væsenet begraver sig endnu mere effektivt i unodens eller lastens tankesfærer, ligesom også disse nye organer ved deres fjendtlige udstråling påvirker de "normale" organer direkte forstyrrende og skadeligt.

De pågældende nye organtalentkerner vil endog yderligere gennem deres udstråling i overbevidsthedsområdet automatisk søge at sabotere de "normale" organtalentkerners transformatoriske virksomhed, hvad der naturligvis skaber endnu mere fundamentale forstyrrelser i underbevidsthedsområdet – ikke mindst i den sjælelige struktur. Og er først dette stadium nået, skal væsenet tage sig ganske overordentligt kraftigt sammen for ikke at synke dybere og dybere ned i en åndelig og efterhånden også fysisk elendigheds afgrund, idet de her berørte forstyrrelser i over- og underbevidsthedsområdet i virkeligheden betegner et overordentligt dybtgående og dermed farligt angreb på den "normale" organtalentkernestruktur derved, at denne under disse forhold ikke længere får tilført de energier "fra neden", som jævnfør stk. 4-72, 73 er den afgørende forudsætning for de enkelte organtalentkerners vedligeholdelse og dermed den afgørende forudsætning for bevarelsen af disse organtalentkerners normale funktionelle standard. Det omtalte angreb er med andre ord farligt og således skæbnesvangert derved, at de "normale" organtalentkerner trues af degeneration og hensygnen samtidigt med, at de nye "negative" organtalentkerner som følge af de stærke, begærledede energiimpulser, der tilføres dem, i stadigt højere og højere grad vinder terræn i skæbneelementet.

Naturligvis kan de enkelte tilfælde af afsporing være mere eller mindre svære, spændende over en skala af muligheder lige fra de mest "uskyldige" smålaster, indgroede dårlige vaner og tilbøjeligheder

til de frygteligste udslag af sindssyge, åndssvaghed, mere eller mindre håbløse sygdomme og anden fysisk defekt. – Under alle omstændigheder gælder det dog, at væsenet har mere end god grund til hurtigst muligt at tage sig sammen til at aftvinge sig selv den beslutning, at det skånselsløst vil bekæmpe dén dårlige vane, unode eller last, det måske en dag bemærker at have tillagt sig. Thi ligegyldigt hvor tilsyneladende uskyldig en uheldig tilbøjelighed måske i sine første stadier kan tage sig ud, betegner den et skråplan, der er særligt farligt derved, at væsenet under sin i begyndelsen umærkelige passage ned ad det i stadigt stigende grad sætter sine normale evner over styr, hvilket vil sige dets oprindelige dømmekraft, dets indre sjæls styrke, dets sans for sunde værdier, dets karakter, vilje og koncentrationsevne. Og dette betyder igen, at det vil blive i stadigt højere grad ude af stand til at træffe og gennemføre den beslutning, der ene af alle faktorer er den absolut nødvendige betingelse for, at det kan bringe sig tilbage til sin oprindelige, sunde og normale tilstand. Alt for mange negative genitilstande, hvorved netop bl.a. forstås total åndssvaghed, sindssyge, komplet fysisk abnormitet eller defekt samt alle ekstreme perversiteter, har desværre oprindeligt taget deres udgangspunkt i en eller anden "uskyldig" lille last, unode eller dårlig vane, som så gennem sin praktisering og den dermed uundgåeligt følgende svækkelse af de normale såvel fysiske som psykiske anlæg og funktioner umærkeligt har ført en ny lille unode med sig, så atter en og atter en, indtil der efterhånden har dannet sig et helt kompleks af negative talenter, der saboterer, suger og tærer på individets livskraft og normale talenter og derigennem gør nævnte individ stadigt mere og mere modstandsløst over for nye fristelser og deriblandt ikke mindst fristelsen til at forsøge de såkaldte billige løsninger på dets problemer.

-Hvad der således begyndte som en uskyldig lille tilbøjelighed har nu udviklet sig til at være en yderst betænkelig, organisk forankret tendens, der uundgåeligt med tiden både fysisk og psykisk belaster sit ophav så stærkt, at dette så småt begynder at opgive ønsket om at føre, hvad man forstår ved en normal tilværelse. Det begynder mere eller mindre viljeløst at skeje ud på det ene og det andet område, viser asociale og måske psykopatiske og kriminelle tendenser, og det forfalder muligvis tilmed til stadigt stærkere former for stimulanser "for at holde humøret oppe". Og er det først nået så langt frem ad vejen (B-viden-stadiet) mod den negative genitilstand, står det næsten ikke til at redde ved ordinære foranstaltninger – først og fremmest fordi det foruden at have opgivet interessen for almindelige samfundsmæssige, kulturelle og etiske værdier som regel også totalt har sat sin selvrespekt og sin tillid til sig selv og egne evner over styr. Dets chance for at blive reddet beror nu næsten uden undtagelse på, at de evige, guddommelige kærlighedslove på drastisk vis træder i kraft. Men den vej, disse love ved deres iboende visdom nødvendigvis må føre væsenet for at bringe det tilbage til den normale, lyse tilstand, leder næsten uundgåeligt gennem tilværelsens allermost dystre og mest ydmygende skyggesfærer. Thi kun herved kan det nødstedte væsen bl.a. blive underlagt den først og fremmest fysiske umyndiggørelse, som er en forudsætning for, at det afskæres fra muligheden af yderligere at fortsætte med at dyrke sine laster og udskejelser. Det er nemlig udelukkende kun gennem forsagelsen af lasten – og det gælder, hvad enten de repræsenterer den yderste grad af uskyldighed eller den yderste grad af afsporing – at væsenet kan blive dé negative organtalentkerner kvit, der bærer og opretholder tilstandens organiske grundlag, nemlig alle de fremlekkede negative sjælelige og fysiske organer (for den fysiske organismes vedkommende tillige celler). Og at blive disse negative organer og talentkerner kvit er igen den første betingelse for, at individets oprindelige, sunde og normale organstruktur med de dertil hørende organtalentkerner fra den tilstand af degeneration og disharmoni, i hvilken de under afsporingsepoken er blevet bragt til at befinde sig, atter kan bringes frem til velsignelsesrig harmoni, blomstring og udfoldelse.

75.

Igennem de foranstående lidt dystre analyser er vi således blevet indviet i de lovmæssige træk vedrørende destruktion, nedbrydning og afsporing af normale organtalentkerner, hvorved vi kom til

at se, at denne proces meget nøje er forbundet med en fremelskning af negative organtalentkerner med alt, hvad dette indebærer af organiske og funktionelle konsekvenser. Og samtidigt blev vi gjort fortrolige med grundloven for neutralisation af de uheldige følger ved at fremelske netop sådanne negative tilstande i den organiske struktur. En grundlov der simpelt hen kan formuleres som total forsagelse af lastens, unodens eller den abnorme vanes dyrkelse. – Tager vi disse dybtgående analyser, der i virkeligheden er centrale skæbneanalyser, højtideligt, må vi indrømme, at de perspektiver, de for det negative aspekts vedkommende afdækker, er så uhyggelige, at vi til fulde føler os tilskyndet til at give Kristus ret, når han jævnfør citatet i lektion 22 advarende siger: “Og frygter ikke for dem, som slå legemet ihjel, men ikke kunne slå sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan fordærve både sjæl og legeme i helvede”.

-Men samtidigt med, at vi til fulde holder os karakteren og vilkårene for det helvede for øje, som afsporingerne repræsenterer og indebærer, kan det ikke undgå også at indgive os følelsen af glæde og tryghed ved tanken om, at den “ham”, der i citatets sidste del hentydes til, ikke er nogen udenforstående person, som måske ønsker at komme os til livs, hvorimod den nævnte “ham” udelukkende er os SELV, udelukkende er vort eget Jeg eller Ego. Thi denne omstændighed indebærer som en uigendrivelig logisk konsekvens, at det er dette Selv, Jeg eller Ego, og absolut kun dette, der er føreren af det skæbnens fartøj, vi hver især som levende individualiteter eller væsener bemander. Og ikke mindre fylder det os med glæde og tryghed at tænke på, at det ved de evige, kosmiske love udelukkende kun er vore egne personlige dagsbevidste ønsker og begær samt den viljemæssige indsats, vi lægger bag disse, der bestemmer og afgør, hvilken kurs vort skæbnefartøj skal tage. Netop disse realiteter er således de sande, dirigerende faktorer bag vor skæbnedannelse, hvad enten denne giver sig udslag i oplevelsen af mørke eller af lyse scenarier, hvorfor det som en vigtig konsekvens heraf kosmisk set heller ikke har nogen som helst hverken mening eller retfærdighed over sig at give omgivelserne skylden for, at ens øjeblikkelige skæbne måske falder mørkere ud, end man egentligt bryder sig om. Tværtimod vil det være langt mere i kontakt med logik og retfærdighed, om man betragter sådanne “triste” kendsgerninger som et kærligt varsko om, at det er bydende nødvendigt, at man lægger sin kurs om, hvilket vil sige: inddrager nye og positive ønsker og begær i livsmønsteret, som ved gennem viljeindsats at gennemløbe A-, B- og C-stadierne synes at give løfte om et langt lysere resultat end det, man i øjeblikket konfronteres med; og samtidigt måske bekæmpe andre ønsker og begær, som man ud fra deres negative karakter aner fører mod skæbnemæssig nød og forlis, dersom de får lov til at gennemløbe A-, B- og C-stadierne. Den praktiske betydning af på åndeligt videnskabeligt grundlag at komme til nøgtern forståelse af, at man virkeligt, som det gamle ord siger, selv er sin egen lykkes smed (men altså også ulykkes), samt forståelse af at en af de overhovedet væsentligste hemmeligheder ved skæbnedannelsen er indeholdt i loven for talentkernedannelse eller, som Martinus udtrykker det: loven for evnernes passage gennem A-, B- og C-videnstadierne, vil således næsten ikke kunne overdrives.

EFTERSKRIFT

76.

Vi har hermed været i berøring med hovedgangen i enhver organtalentkernes og dermed enhver automatfunktions tilblivelse, ligesom vi også periferisk har berørt princippet i loven for organtalentkernernes stabilisering og uforgængelighed, deres degeneration og regeneration, deres nedbrydning og genopbygning samt endeligt loven for, hvad vi må betegne som de negative talentkerners såvel fremkomst som neutralisering eller fordrivning. Og det har gennem hele fremstillingen heraf som en rød tråd gået, at det er reglen om evnernes og dermed funktionernes

passage gennem A-, B- og C-videnstadierne, der betegner generalprincippet i den kosmiske lov for organtalentkernedannelse – ja for intern talentkerneaktivitet i det hele taget. Uden undtagelse har det vist sig, at talentskabelsen for at nå det fuldbragte stadium eller genistadiet må gennemløbe A-, B- og C-stadierne, hvor C-stadiet er genistadiet. Men netop fordi det med henblik på forståelsen af hovedprincippet i det enkelte levende væsens personlige skæbnedannelse er så uhyre vigtigt at komme til fuld dagsbevidst klarhed herover, kan vi i virkeligheden ikke blive trætte af at gentage denne fundamentale lov. Og vi skal derfor endnu en gang indlade os på at præcisere den: -Ligegyldigt om det drejer sig om uendeligt simple eller om uendeligt komplicerede funktioner, og ligegyldigt om det drejer sig om skabelsen af “positive” eller “negative” organtalentkerner, om destruktion og nedbrydning af organtalentkerner eller regeneration og genopbygning af sådanne mere eller mindre forsømte og medtagne organtalentkerner: i hvert eneste tilfælde kommer på den ene eller den anden måde enten med positivt eller negativt fortegn loven for A-viden, B-viden og C-viden i betragtning. Denne udgør simpelt hen loven for skæbnedannelse på organisk grundlag; – og med den klare formulering af denne enkle kendsgerning skal vi gå over til at afslutte kapitlet om det levende væsens bevidsthed eller psyke med at fremhæve dé absolut vigtigste fakta, som vi under gennemgangen af dette stødte på.

- 1) Den samlede bevidsthedsstruktur kan rent analytisk adskilles i to hovedområder, nemlig et overbevidsthedsområde og et underbevidsthedsområde.
- 2) Mens overbevidsthedsområdet omfatter Jeget og skaberevnen, omfatter underbevidsthedsområdet den sjælelige struktur samt den fysiske organisme. Sidstnævnte er dog ikke nogen ubetinget obligatorisk del af underbevidsthedsområdet, idet den i givne situationer udmærket kan undværes, uden at det medfører et ophør af livsoplevelsen.
- 3) Mens Jeget er det Noget, der besidder det samlede bevidsthedsapparat, udgør nævnte apparat det redskab, der sætter Jeget i stand til at etablere eller skabe livets oplevelse.
- 4) Skaberevnen udmærker sig som et højpsykisk kraftfelt, for hvilket urbegæret udgør den kraftdannende faktor. Ligeledes udgør skaberevnen en koncentration af moderenergi, hvilken grundenergi primært ytrer sig som 8 aktive, kosmiske hovedskaberprincipper. Endvidere er skaberevnen sæde for Jegets totale sum af talentkerner, hvilken sum tilsammen danner, hvad Martinus betegner som skæbneelementet.
- 5) Jegets talentkerner fordeler sig over to hovedkategorier, nemlig en serie erindringstalentkerner og en serie organtalentkerner. Medens erindringstalentkernerne tilsammen bærer Jegets totale erfaringsmateriale og i forbindelse hermed danner dets erindringskartotek, så bærer organtalentkernerne i forbindelse med den højpsykiske kraft gennem en transformatorisk virksomhed hele den organiske udrustning i underbevidsthedsområdet.
- 6) Samtlige organtalentkerners tilblivelse baserer sig på en skabelsesproces, der gennemløber 3 hovedstadier, et A-stadium, et B-stadium og et C-stadium. Medens A-stadiet betegner et rent interesse- og begærstadium, betegner B-stadiet et træningseller øvelsesstadium. Endelig betegner C-stadiet et genistadium, hvilket vil sige et stadium, hvor det talent er kulminerende, som organtalentkernen står som eksponent for.
- 7) Samtlige alle Jegets talentkerner grupperer sig jævnt for bestemte love om 6 spiralcentre eller grundtalentkerner, i hvilke for øvrigt de 6 underbevidsthedsgrundenergi har deres absolutte, kosmiske udspring.

8) Den sjælelige struktur udgør underbevidsthedsapparaturets mest sublime region, og den bæres og opretholdes totalt af overbevidsthedsområdet. Den består af 6 psykiske organsystemer eller åndelige legemer, der udgør de redskaber, gennem hvilke Jeget er manøvreringsdygtigt over for de 6 underbevidsthedsgrundenergier. Selve det primære, substantielle skelet i den sjælelige struktur hidrører fra det af tyngde- og følelsesenergi dannede psykiske kraftfelt, P-kraftfeltet. Sjælen består foruden af disse to grundenergier også af de 4 øvrige underbevidsthedsgrundenergier, hvilke ved deres særlige indbyrdes fordeling er betingende for dens karakteristiske, organiske differentiering udtrykt ved 6 individuelle åndelige legemer.

9) Den sjælelige struktur er Jegets redskab for al åndelig manifestations- og sansevirkning. Her foruden tjener den som forbindelse sled mellem skaberevnen og Jegets fysiske organisme i de epoker, hvor det har en sådan, hvilken funktion den specielt udløser gennem sit tyngdelegeme.

10) Den fysiske organisme, der holdes i live gennem dens vekselvirkning med den sjælelige struktur, udgør Jegets redskab for al manifestation og sansning på det fysiske materieplan. -Og hermed kan vi betragte omtalen af det levende væsens bevidsthed eller organiske struktur som afsluttet.

— Vedrørende emnerne, som er behandlet i lektion 23 og 24: se eventuelt endvidere L.B.II, stk. 300, L.B.III, stk. 734-750, L.B.VI, stk. 2157-2172 samt Logik, kapitel 94.

Spørgsmål til lektion 24

1. Hvilket tilnavn knytter der sig også til det tredje hovedstadium af en organtalentkernes tilblivelsesproces?
2. Hvad vil det sige, at en funktion er blevet til C-viden?
3. Hvad er rent organisk betragtet karakteristisk for organtalentkernes tredje stadium?
4. Enhver organtalentkernes stabilitet og uforgængelighed afhænger af 3 grundbetingelser. Nævn venligst disse!
5. Er det korrekt at sige, at en organtalentkerne er blevet til på foranledning af en påvirkning af overbevidsthedsområdet "fra neden"?
6. Hvilke følger har det for organtalentkernen, at Jeget i en periode forsømmer at dyrke det talent, den står som eksponenten for?
7. Hvad kræves der, for at en forsømt organtalentkerne kan bringes tilbage til sin oprindelige suveræne standard?
8. Hvad forstås ved "negative organtalentkerner"?
9. Er der tale om, at erhvervelsen af negative organtalentkerner har saboterende konsekvenser til følge for den normale organtalentkernestruktur?
10. Hvad kræves der undtagelsesløst for, at et væsen kan komme negative organtalentkerner til livs, som det eventuelt har fremelsket?
11. Nævn venligst de realiteter, der betegner de sande dirigerende faktorer bag det levende væsens skæbnedannelse!

12. Er det berettiget at hævde, at analyserne af loven for organtalentkernes skæbnemæssige perspektiver?

Løsningen til lektion 23's opgavetillæg

- 1) a) Den er at betragte som en 100 procent automatisk Proces.
- 2) a) Organiske automatfunktioner og manuelle automatfunktioner. b) Den første type udløses fra Jegets organtalentkerner, medens den anden udløses gennem dets instinktleger (plus eventuelt den fysiske organisme).
- 3) De organiske automatfunktioner.
- 4) A-, B- og C-stadierne
- 5) a) Undfangelsesstadiet. b) Træningsstadiet
- 6) a) At den pågældende funktion kun fremtræder som et dagsbevidst, interessenmotiveret begær b) At funktionens fuldbyrdelse er præget af en vis rutine opnået gennem træning.
- 7) Der foregår en opbygning af den kommende organtalentkernes grundenergistruktur og dermed dens transformatoriske egenskaber.
- 8) b) Ja.
- 9) a) Ja, b) at der dannes et sjæleligt lokalorgan' der hvad udviklethed og funktionsdygtighed angår er i nøje samklang med graden af organtalentkernens udviklethed og funktionsdygtighed.
- 10) a) Ja, b) den, at væsenet umiddelbart indgives tillid til værdien af begrebet: træning.

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus.